

Як здобути суперсилу, читаючи вікіпедію

Зак давно зрозумів, що обіди, які мама пакувала йому в школу, не варто відкривати перед друзями. Їсти їх він теж перестав. Закові подобалося, як готує мама, але товариші завжди морщили носи, ніби хвиля аромату пряних соусів та спецій завдавала їм фізичного болю. І, звичайно, жоден із них не проминав нагоди зауважити, що єдиний хлопець-азієць у школі завжди приносить «найбільш дивацьку» їжу. Тьху, як же він ненавидів цей стереотип.

— Навіщо хвилюватися про те, що говорять інші? — мама глибоко здивувалася, коли Зак попрохав її просто робити йому сендвічі. — Мої страви набагато смачніші, ніж шматки м'яса між скибками хліба!

Вона не помилялася, але й проблеми не розуміла. Зак пішов в одну середню школу, а його нечисленні друзі з початкових класів — в іншу, відтоді в нього нарешті з'явилася нова компанія, і хлопець не хотів ризикувати чимось, що знову зробить із нього одинака. Утім, хай би скільки він казав мамі, що не варто готувати виключно китайську їжу, вона ніколи не слухала, бо ж «звідки ти тоді візьмеш поживні речовини?». І щоразу, коли повертався додому з недоїденим обідом,

навіть якщо виправдовувався підготовкою до посту на Рамадан, вона вмикала в собі науковицю й зачитувала чергову лекцію про добову норму білка та корисних овочів, які має споживати дванадцятирічний хлопець.

Легше було просто вдати, що він усе з'їв.

Ігноруючи укол провини в серці, Зак мчав порожнім коридором зі своїм ланч-боксом під пахвою, наче з контрабандою. Він зупинився перед рядом різнокольорових сміттєвих баків і відкрив бокс. Запах смажених зелених бобів і скибочок соковитої яловичини в рисі вибухнув у повітрі. Його рот сповнився слиною, і хлопець не втримався та з'їв кілька вимочених у соусі шматочків паличками, які мама спакувала з боксом, але зупинив себе, пригадавши, що волосся та одяг можуть пропахнути їжею. Ба більше, він не хотів, щоб хтось застукав його за трапезою буквально біля сміттєвих баків. Найменше за все треба давати іншим ще один привід називати його диваком.

Він відчинив бак для харчових відходів.

— *Ого, малий. Ти серйозно збираєшся просто змарнувати всю цю їжу?*

Зак сахнувся від голосу, що лунав звідкись зовсім поблизу, наче слова пророкотали просто в голові. Голос видався глибоким і хриплим, як у вчителя, але коли Зак озирнув коридор, то нікого не побачив.

Він поставив ланч-бокс на кришку бака для паперових відходів і перевіряв телефон. Жодного нового сповіщення, ніяких додатків не відкрилося — нічого. Він витягнув із кишені інший пристрій, який міг видати звук, — портальні окуляри доповненої реальності від *XU Technologies*. Хлопець приклав до очей інтерфейс у формі широкої та цільної лінзи. Прозорі неонові

віджети із часом, температурою та погодою повискакували з країв. Але й сюди нових сповіщень не надійшло.

— Привіт! А ти граєш на них у *Mythrealm*¹?

Зак аж підскочив. Цього разу точно говорила справжня людина. І голос був уже інший, не глибокий і хриплий. Якийсь хлопець-азієць, що ступав коридором із сором'язливою усмішкою. Сяйлива підлога блискотіла, наче стежка світла.

Зак не зміг приховати подиву. У цій частині міста майже не жили меншини, та й з першого до шостого класу він був єдиним азійцем. Зак замислився, чи цей хлопець ходитиме тільки в літню школу, чи залишиться й на осінь.

— Хто ж не грає в *Mythrealm*? — Зак опанував себе й спробував відповісти низьким голосом.

Він завжди так робив, спілкуючись із новими людьми, бо інакше в них могло скластися перше враження, ніби він виглядає і звучить як дівчисько. З його худорлявою комплекцією не допомагали навіть коротке волосся та мішкуватий одяг. І все ж таки Закові вуста розтягнулася в легкій усмішці. Йому подобалося, що в *Mythrealm* можна заводити друзів. Він так довго чекав, щоб долучитися до гри. Близько трьох років тому *Mythrealm* та й загалом порталні окуляри від *XU Technologies* підкорили світ, але це збіглося з їхнім із мамою вимушеним переїздом із Нью-Йорка, бо вона більше не могла дозволити собі жити там. Тож і купити синові порталні окуляри вона теж не могла. Звичайно, у *Mythrealm* була й мобільна версія, але керування виявилось таким незручним, що ніхто не хотів

грати з хлопцем, який заходив у гру тільки з телефона. Лише коли мама неочікувано подарувала Закові порталні окуляри на день народження торік, він нарешті почав грати по-справжньому: заводив друзів і навіть трохи заробляв, перепродаючи ігрові предмети. Ось як він дозволяв собі щодня купувати шкільні обіди замість маминої їжі.

— Я навіть граю в шкільній команді, — додав Зак. — Ось чому я зараз тут. Складу кілька предметів улітку й матиму більше часу восени на приготування до турнірів.

— Круто! Додаймося в друзі? — сказав хлопець, відкриваючи *Mythrealm* на телефоні.

Його акцент звучав майже як у Закової мами, а це означало, що новенький, імовірно, також із материкового Китаю і його рідна мова — мандаринська.

Закова піднесеність переросла в обережність — так завжди відбувалося, коли він зустрічав дітей із Китаю. Була ймовірність, що їм завадить політика, адже Закові з мамою довелося тікати від переслідування китайського уряду, коли він був ще немовлям. На Заході більшість людей вважала, що всі китайці мають однакові походження й переконання, але більш хибної думки годі й уявити. Зака часто дратувало, що англійською їх усіх називали «китайцями», тоді як у мандаринській є чітка різниця між *хважень*, людиною китайського походження, та *далужень*, людиною з материкового Китаю. *Хважень* століттями, а можливо, тисячоліттями мігрували та оселялися по всьому світу. У Нью-Йорку китайські друзі його мами переважно походили з Тайваню, Малайзії, Сінгапуру та інших країн Південно-Східної Азії — *хважень*, а не *далужень*, тож і ймовірність, що

¹ Міфосвіт (англ.). — Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено іншого.

вони не підтримували уряд материкового Китаю, як-от його мама, була вищою.

Не те щоб Зак мусив триматися подалі від усіх вихідців з материкового Китаю. Зрештою, у мами були друзі й звідти. Але, перш ніж потоваришувати з кимось, спочатку він мав дізнатися, чи не натрапив на фанатика китайського уряду, на кшталт деяких тутешніх дітей, котрі свято вірили в доброту й всемогутність американського уряду. Таке запитання незручно ставити в лоб, тому Зак лише блиснув усмішкою, сподіваючись, що вона вийшла невимушеною, та відкрив свій профіль у *Mythrealm* на портальних окулярах, під'єднаних до застосунку на телефоні.

— Тож ти Закарі Їн, правильно? — хлопець протягнув йому QR-код із запитом у друзі на телефоні. — Я Саймон Лі.

— Звідки ти знаєш моє ім'я? — насупився Зак, вказавши пальцем на код, щоб портальні окуляри його відсканували.

Навколо коду зімкнувся та засвітився тонкий неоновий квадрат, тоді перед очима вистрибнув профіль Саймона, і Зак натиснув плаваючу кнопку запиту в друзі.

— Мені вчитель сказав!

Зак швидко закліпав очима. Не знав, як ставитися до цього. Нескладно здогадатися, що трапилося: певно, Саймон записався до літньої школи на кілька серпневих занять, а вчитель, вірогідно, порадив йому знайти Зака, ніби вони мали автоматично потоваришувати лише тому, що обидва були китайці. Ще одне болюче нагадування, що коли люди дивляться на Зака, то бачать лише китайця. Він уже майже чув, як решта школи каже: «Ха-ха, звичайно, двоє азійців заприятелювали».

Знайоме відчуття знесилення навалилося на Зака. Йому набридло, що всі постійно звертали увагу на його зовнішність, а після переїзду до штату Мен із цим стало набагато гірше. У Нью-Йорку жили настільки різноманітні люди, що його раса майже нікого не хвилювала, але тут він ніби ходив із гігантською табличкою: «НЕГУТЄШНІЙ». Хлопець цього не розумів. Він такий самий американець, як і решта дітей у школі. Навіть не знає мандаринської, окрім хіба кількох простих фраз. Чому люди відмовлялися зазирати далі його обличчя?

— А твоє прізвище Їн — таке саме, як і в першого імператора?

Саймон знову розвернув телефон до себе. Його густий чубчик давно варто підстригти, бо той став таким довгим, що майже приховував очі.

— У кого?

Зак зняв портальні окуляри й пригладив своє волосся. Його мама завжди жалілась, що воно надто скуйовджується.

— Це перший імператор Китаю. Усі кличуть його за титулом — Цінь Ши Хван, але насправді його звали Їн Джен. Твоє прізвище Їн, тож ти з того самого роду, що й він? Тобто є кілька різних прізвищ, котрі читаються як Їн, але його прізвище справді рідкісне. Бо ж більшість дітей імператора вбили, коли його династія занепала. Але якщо твоє прізвище таке саме, як у нього, значить, ти, ймовірно, з уцілілих нащадків!

— Про що ти таке говориш?

Власне прізвище раптом зазвучало для Зака ніби якесь несправжнє. Загалом воно ніколи не видавалося йому справжнім словом. Він і гадки не мав, чи є в нього

якесь значення. Власне, хлопець ненавидів своє прізвище. Зака все життя дражнили, бо його повне ім'я звучить наче якась хімічна сполука. *Закарійн*. У природі трапляється у хлопців, які «перші починають хекати на фізкультурі», «поводяться як дівчисько» і, звичайно, «приносять дивну їжу до школи».

— Ти не знаєш, як звали першого імператора Китаю? — Саймон відсахнувся. — Ого, чим ви тут займаєтесь в американських школах? Він, типу, створив Китай! Це важливо навіть для світової історії! До 221 року до нашої ери він підкорив сім Воюючих держав і проголосив себе...

Ой лишенько. Це вже занадто. «Ха-ха, ну звичайно, двоє китайських хлопців фанатично обговорюють стародавню історію Китаю», — у Заковій уяві знову пролунала насмішка інших дітей.

— Слухай, е-е, — він перервав Саймона, — щодо історії. У мене саме зараз урок історії. І я казав учителеві, що ненадовго вийду в туалет. Ще побачимось, гаразд?

— Ой. Гаразд. — Саймон відкинув чубчик з очей, і в них блиснув екран телефона. — Утім тобі варто почитати про першого імператора Китаю. Він насправду крутий. Я надішлю тобі посилання!

— Гаразд. Дякую. — Зак схопив із собою ланч-бокс, що стояв на кришці бака для паперового сміття.

— Чекай, ти що, збирався викинути їжу? — Саймон вказав на контейнер.

— Що? — Зак натягнув вимушену посмішку й закрив бак для харчових відходів. — Звичайно, ні. Я викидав... дещо інше.

— *Малій, ти занадто турбуєшся про те, що думають люди.*

Зак аж здригнувся, озираючись, під сорочкою та джинсами в нього виступив холодний піт. Голос точно лунав не з телефона чи портальних окулярів.

— Щось не так? — погляд у Саймона став на диво пронизливим.

— Гм. Пусте. Просто... бувай, — і Зак посунувся геть.

Проходячи повз туалет, він на мить замислився, чи не злити обід в унітаз, але *так* учинити з маминими стравами просто не міг. Харчові відходи принаймні використовують для чогось корисного. Або в цьому він намагався себе переконати.

Певно, той голос — це його совість.

Але відколи совість стала такою гучною?

Коли Зак повернувся на урок історії, то сів до друзів, щоб продовжити роботу над проектом про Олександра Македонського.

— Ласкаво просимо назад. Весело сходив? — покепкував Ейден із лінивою посмішкою на обличчі.

Хлопець сидів з іншого боку маленького круглого столу й крутив у пальцях стилус від планшета. Це капітан їхньої команди в *Mythrealm*, і в його присутності Закове серце повсякчас зрадливо норовило забитися швидше. Мало того, що Ейден був до абсурду високий, так його коротке світле волосся ще й завжди було бездоганим.

— Взагалі мене несподівано затримав новенький китаєць, — пробурмотів Зак, відводячи погляд від блідо-блакитних Ейденових очей. — Хлопці, ви щось чули про нього?

— Чому ти нас питаєш? Це ти тут китаєць, — сказав Тревор, ще один член їхньої команди в *Mythrealm*.

У Тревора кошлате каштанове волосся, і весь рік хлопець носив те саме потерте худі. Або, можливо, він